

אותות דקים, דרגות של אטימות – הומאז' מעורב בדרך לקופה

"ופעם לארוחת הצהריים"

(אבנר טריינין: "פלומה", מתוך: "לקט שכחה")*

אני חושב על תחתוני נשים
כפרות על מדפים של לחם,
וקופסאות עם תוויות מחיר,
כלומר אני חושב על מקריות,
על איך מוצר אחד
מנח בסל עקרת בית,
בתיק זונה,

או בידה של איזו מרחפת, אקטונאוטית
שאם אתה שואל אותה דבר מה
היא מפלפלת רגע, מתקשה בנחיתה,
אחת שלא בראש שלה דברים,
שתוף כדי קניה היא גם כותכת בלי מלים.
כלומר – אחת שענינה הוא משהו טמיר, כמו ציד, נקדת תצפית.

אני חושב על תחתוני נשים,
כפרות הלחם, קופסאות, גבינה קשה,
אני חושב על מקריות
כלומר אני חושב על משהו טמיר
ומשלל כל הוכחה:
שחה של שנים

על איזו נקבה, תראה – בטוח יש לה משהו פגז בין הרגלים
ששמה – וכאן המקריות – וירג'ניה וולף, או, אם תרצה – תרצה.

אני חושב על נקדת תצפית, סלי קניות, ותחתוני נשים,

מזון טרי, קפוא, על קופסאות ולחם

כלומר על מקריות

שפרושו טמיר, בלתי נתפש

כמו תחנה של רדיו

מיבשה רחוקה, תנאי כבוש, תאי מחתרת

רוצה לומר אני חושב על ציד הזמן, צידה לדרך

על רגישות, קשיי קליטה, גלגול של יסודות, חלוף התמרים

שפרושו הזכרון, המציאות, או תרנגולת –

אמו – וזה הומאז' – כבר מתארגנת להשיב את חלבוני גופה, לבן
עינה,

אל המחזור כמו בספרי למוד, אמוניות וניטרט,

ואלו היא – מליונים בדמותה, לכלי הכר, מאבסות יום-יום בלול,

מקריות ומטילות,

נארזות בצלופן, אף היא – פלומה,

רוצה לומר: קימת, כמו

מה? –

אטום סידן אחד שמוצאו בעצם הפנף תקוע בגלגלת כבר חמשים שנה,

וכמה פחמנים שמקורם הוא שריר לבה שוכנים בתוף מחו, כלומר

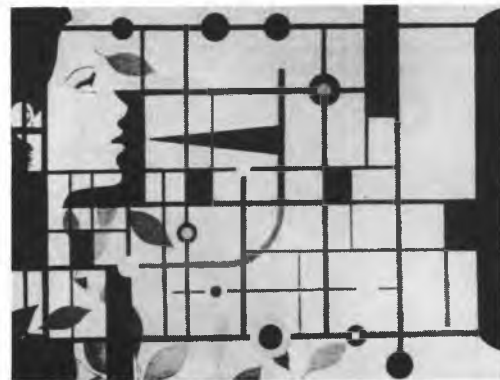
נושאים את זכרונה שלה, שפרושו הוא זכרונם.

אחד מהם עבר חמצון כדי לכתב

ופעם לארוחת הצהריים

ואין שם

נקדה.

צבי עצמו

השכן הרע

שכני הרע, גנב קטן של עתונים,
מת. כך סתם, ללא כל אזהרה – תמיד היה בריא וחמקמק.
וקם, מוכן, השפם-השפם, ומתעמל וכו' וסדר יום.
פתאם צנח, כמו התגנב אליו מותו, מתוך הרגל, ובכשרון.
למחרת צפה עתון הבקר לי,
שלא כמנהגו. וכך התחלתי את היום עם מודעה של אבל
על שכן, גנב קטן של עתונים, צינתי כבר.
מותו, עלי לומר זאת בכורר, הותיר אותי
נבוך, ללא אובייקט קטן וממקד-היטב לבזו לו בלבי, לשנא.
ועם עתון, יום-יום, שאין לי חפץ רב בשפמותו.

לזנב במציאות – שתי הודאות ותוספת

כבר למדתי לשכב עם נשים
שאני אוהב לחשב
שאני אוהב באמת. ומה נתן לשפד במזלג של מלים.
כמו שאי אפשר להחזיק בתכלת סביב, שבעת הימים, בתהום
שטובעים בנסבות מחמירות,
אלא שתי אצות חומיות, כמה צדפים, אפלו דג צבעוני-משגע
לתאר ערד-דק, לפרטי-הפרטים.

כבר השפלתי לשאל לשלומך, לחיף

– דברים שאינם נבדלים מחבה.

ולכתב מה שנתן לנעץ

דרבנות או ניבים. כמו כלב שיכול לזנב בעצמו

לא לגעת בפיו בצנאר, למשל,

לנשף במקום שהנביחה נעתקת, לכרסם את אזור הקולר.

גם השורות שלמעלה דומות רק בקשי

לטייטה במקור.

תיקון הלב* או: מבוא לאספרנטו

"מאי קא משמע לן הגשם

טפותיו מה ימללו

על גבי שמשות בחדר**

בדממה שם ירננו.

וברחוב בצה ורפש

וקרועים המגפים

עוד מעט יבוא החרף

וסימן עביה*** אין."

* שיר עם יידי, מאת א' רייזן. המנגינה מהאוסף של מ' קיפניס.

אני מודה לר"ר דוד ויינפלד עבור פרטים אלה. איני יודע של מי תרגום זה.

** במקור: "בחדר".

*** במקור: קפוטח.

* הקבוץ המאוחד, תשמ"ב. ניתן להתייחס לטקסט הנ"ל כאל הערכה-בלתי-מקצועית על ספר זה.